

1

Dagen inden alting forandrede sig, havde Ante Valdemar Roos et syn.

Han gik med sin far i en skov. Det var efterår, og de holdt hinanden i hånden; sollyset sivede ned gennem de tætte fyrretræer, og de fulgte en sti, der var trampet ned af mange fødder, og som snoede sig mellem tuer med tyttebærris og mosbevoksede sten. Himlen var høj og luften klar, og her og der duftede der af svampe. Han var vel fem eller seks år gammel, og på afstand hørte man fugleskrig og gøen fra en hund.

Her har vi Gråmyren, sagde hans far. Her plejer elgen at stå.

I halvtredserne var det. Faderen havde skindvest på og en ternet kasket, nu tog han den af, slap sønnens hånd og tørrede sig over panden med skjorteærmet. Fandt pipe og tobak frem og begyndte at stoppe piben.

Se dig omkring, Valdemar, min knægt. Bedre end det her bliver livet aldrig.

Aldrig bedre end det her.

Han var ikke sikker på, om det virkelig var sket. Om det var en rigtig erindring eller bare et billede, der flød op fra fortidens gådefulde brønd. En længsel tilbage mod noget, som måske aldrig havde været.

Lige netop i dag, mere end halvtreds år efter, sad han på en solvarm sten ved siden af sin bil. Han lukkede øjnene og vendte ansigtet mod solen, og det var ikke nemt at afgøre, hvad der var sandhed, og hvad der var en illusion. Det var august, og der var en halv time tilbage af frokostpausen. Hans far var død i 1961, da

Valdemar kun havde været tolv år gammel, og erindringsbilleder har ofte dette skær af idyl og fjernhed. Han plejede at tænke, at det ikke ville være så sært, hvis det aldrig var sket. Hverken det eller andet. Altså.

Men ordene havde lydt ægte. Det føltes ikke, som om han selv havde fundet på dem.

Bedre end det her bliver livet aldrig.

Og kasketten og vesten kunne han tydeligt huske. Han var fem år yngre, end jeg er nu, dengang da han døde, tænkte han. Fireoghalvtreds. Ældre blev han ikke.

Han drak det sidste af sin kaffe og satte sig tilbage bag rattet. Vippede sædet så langt tilbage, som han kunne, og lukkede igen øjnene. Rullede sideruden ned, så den milde vind kunne komme ind til ham.

Sove, tænkte han, jeg kan lige nå at sove et kvarters tid.

Måske ser jeg så igen det der øjeblik fra skoven. Måske kommer der noget andet smukt til mig.

Wrigmans Elektronikfabrik lavede termokander. Fra grundlæggelsen tilbage i fyrrene og en halv snes år frem havde man lavet forskellige elektriske apparater. Ventilatorer, køkkenmaskiner og hårtørrere. Men fra midten af halvfjerdserne havde man produceret termokander. Forandringen udsprang først og fremmest af, at fabrikkens grundlægger, Wilgot Wrigman, bogstaveligt talt var gået op i røg i forbindelse med en transformatorbrand i oktober 1971. Den slags kan give en elektronikfabrik et dårligt ry. Folk glemmer ikke så let.

Men navnet beholdt man. Der var faktisk dem, der mente, at Wrigmans Elektronikfabrik var et begreb. Fabrikken lå ude i Svartö, en snes kilometer nord for Kymlinge, man havde omkring tredive ansatte, og Ante Valdemar Roos havde arbejdet der som økonomichef siden 1980.

Otteogtyve år altså efterhånden. Fireogfyrre kilometer i bil hver dag. Hvis man regnede med, at der var fireogfyrre arbejdsuger om året – om ikke for andet, så fordi det var et pænt tal – og fem arbejdsdage i hver uge, så blev det til 271.040 kilometer.

Nogenlunde som rundt om jorden syv gange. Den længste rejse, Valdemar nogensinde havde været på, var gået til den græske ø Samos. Det var den anden sommer sammen med Alice – for tolv år siden. Man kunne sige, hvad man ville om tiden, men den gik i hvert fald.

Der var dog også en anden slags tid. Ante Valdemar Roos plejede nogle gange at forestille sig, at der var to vidt forskellige tidsbegreber.

Den tid, der fór af sted – der lagde dage til dage, rynker til rynker og år til år – den kunne man ikke gøre ret meget ved. Der måtte man bare forsøge at følge med, så godt man kunne. Som unghunde efter brunstige tæver og fluer efter en korøv.

Med den anden tid, den der blev ved at komme tilbage, var det noget helt andet. Den var langsommelig og udstrakt af karakter. Nogle gange stod den faktisk helt stille. I det mindste kunne det virke sådan. Som de træge sekunder og minutter der gik, når man holdt længst bag i køen og ventede ved det røde lys i krydset mellem Fabriksgatan og Ringvägen. Eller som når man vågnede en halv time for tidligt og slet ikke kunne falde i søvn igen – bare kunne ligge på siden i sengen, stirre på vækkeuret på natbordet og langsomt vokse ind i morgenen.

Og den var guld værd, denne stillestående tid. Jo ældre han blev, desto tydeligere kunne han se det.

Pauserne, plejede han at tænke, det er i pauserne mellem tildragelserne – og mens isen lægger sig over søen en nat i november, hvis man skulle være en smule poetisk – at jeg hører hjemme.

Sådan nogle som mig.

Han havde ikke altid tænkt sådan. Kun de sidste ti år eller deromkring. Måske havde det bare sneget sig ind på ham, men han blev bevidst om det – satte ord på det – ved en helt speciel lejlighed. Det var en dag i maj for fem år siden, da bilen pludselig gik i stå midt mellem Kymlinge og Svartö. Det skete om morgenen, nogle minutter efter at han havde passeret krydset ved Kvartofte Kirke. Valdemar blev holdende i vejkanten. Prøvede at starte et par gange. Men der var tilsyneladende intet liv i motoren. Først

ringede han til fabrikken og meddelte, at han ville blive forsinket. Derefter til Falck, som lovede at være ude ved ham med en udlejningsbil inden for en halv time.

Der gik halvanden, og det var i disse halvfems minutter, mens Valdemar sad der bag rattet og kiggede på fuglene, som fløj rundt under den høje majhimmel, lyset der vibrerede over markerne og blodårerne på sine hænder, hvor hans blod blev pumpet rundt af hans trofaste, gamle hjerte, at han forstod, at det var i stunder som disse, at hans sjæl flyttede ind i verden. Akkurat i stunder som disse.

Han var ligeglad med, at det tog tid for erstatningsbilen at nå frem. Han blev ikke forstyrret ved, at Red Cow ringede op for at spørge, om han var stukket af. Han havde ikke brug for at tale med sin kone eller med noget andet menneske.

Jeg burde have været en kat i stedet for et menneske, havde Valdemar Roos tænkt. Ja for fanden, en tyk gårdkat i solskinet på en ladegårdsbakke, det havde været godt, havde det.

Han tænkte også på katten nu, da han vågnede og så på uret. Frokostpausen var forbi om fire minutter. Det var på høje tid at komme tilbage til Wrigmans.

Det tog ikke mere end to minutter. Han havde fundet det her ugenerte sted ved en øde skovvej et par stenkast fra fabrikken for et år siden. Nogle gange *gik* han herud, men som oftest tog han bilen. Han kunne godt lide at tage sig en lille lur, og så var det godt at kunne lægge ryglænet ned og falde i søvn. En sovende mand på jorden i skovbrynet kunne godt have vakt opsigt.

Kantinen på Wrigmans Elektronikfabrik var på omkring femten kvadratmeter og dækket af mørkebrunt linoleum og lilla laminat, og efter at have tilbragt en uendelighed af frokosttimer i den, havde Valdemar Roos en nat haft en drøm om, at han var død og var kommet i Helvede. Det var i 2001 eller 2002, og djævelen havde modtaget ham personligt. Han havde stået og holdt døren for den nyankomne med sit karakteristiske, sardoniske smil, og rummet bag ham havde netop været kantinen på Wrigmans. Red Cow havde allerede siddet i sit sædvanlige hjørne med sin mikro-

bølgeopvarmede pasta og sine horoskoper, og hun havde ikke engang løftet blikket og nikket til ham.

Fra og med den følgende dag var Valdemar begyndt at spise sit smørrebrød og sin yoghurt og drikke sin kaffe ved sit skrivebord. Bananen og småkagerne opbevarede han i den øverste skrivebordsskuffe til højre.

Og nu om dage – i det mindste hvis vejret var til det – så tog han gerne bilen for helt at slippe væk en times tid eller halvtreds minutter.

Red Cow syntes, at han var sær, det skjulte hun ikke. Men det skyldtes ikke kun hans frokostvaner, og han havde lært at leve med det.

Det var for resten på samme måde med de andre. Nilsson og Tapanen og Walter Wrigman selv. Alle dem, der sad på kontoret. Han havde forstået, at han i deres øjne var en besværlig type. Akkurat det udtryk havde han hørt Tapanen bruge, da han sad og talte med en eller anden i telefonen og troede, at ingen lyttede med.

Jo, du ved, ham Valdemar Roos er en besværlig type, man må bare takke sin Gud og skaber for, at man ikke er gift med sådan en.

Sådan en? Valdemar parkerede på sin sædvanlige plads ved siden af den rustne container, som de havde snakket om at få bragt væk siden halvfemserne. Tapanen var ikke mere end to år yngre end ham og havde arbejdet næsten lige så længe på Wrigmans. Han havde fire børn med samme kvinde, men havde været skilt fra hende et stykke tid. Spillede på heste og havde de seneste næsten atten hundrede uger påstået, at det bare var et spørgsmål om tid, før han fik den store gevinst og tog sin afsked fra det her forbandede, mølædte firma. Han sørgede altid for at sige det, så Walter Wrigman kunne høre det, og den administrerende direktør plejede at vende snusen i munden, stryge sig med hånden over skaldepanden og sige, at intet ville glæde ham mere. Intet.

Valdemar havde aldrig brudt sig om Tapanen. Ikke engang i de år, hvor han stadigvæk brød sig om folk. Der var noget småtskårent og ondskabsfuldt over ham. Valdemar tænkte tit, at han var

af den slags, som ville svigte sine kammerater i skyttegraven. Han vidste ikke rigtigt, hvad det betød, og heller ikke, hvor han havde fået det billede fra, men det karakteriserede Tapanen på samme naturlige måde, som en vorte karakteriserer et vortesvin.

Men Nilsson havde han godt kunnet lide. Den skrutryggede nordsvensker tilbragte ganske vist størsteparten af sin tid ude på vejene, men det skete, at han sad på sin plads til højre for Red Cows glasbur. Han var ikke mere end fyrre – altså nu om dage – før var han yngre. Han var stilfærdig og venlig, var gift med en endnu mere stilfærdig kvinde fra Byske eller måske Hörnefors. De havde fem eller seks børn og var medlemmer af en eller anden frikirke. Valdemar havde aldrig fundet ud af hvilken. Nilsson var startet på Wrigmans et halvt års tid før årtusindskiftet. Han havde afløst Lasse med benet, som var omkommet under triste omstændigheder i forbindelse med en fiskeriulykke ud for Rönninge.

Der var en alvor i ham, Nilsson, en grålig, mosagtig egenskab, som mindre forstående sjæle – for eksempel Tapanen – ville have kaldt for tristhed. Og hvor gerne end Valdemar ville, så kunne heller ikke han erindre sig, at Nilsson nogensinde var kommet med noget, der kunne kaldes en spøg. Det var faktisk svært at sige, om han nogensinde havde grinet under sine nu snart ti år på Wrigmans Elektronikfabrik.

Så noget sagde det vel også om Ante Valdemar Roos, at han kunne bryde sig om sådan en som Nilsson. Eller at han havde brudt sig om ham. Før i tiden.

Billedet af gåturen med faderen blev under alle omstændigheder hængende i ham. De høje, ranke fyrretræer, tuerne med tyttebærris, de våde områder med elggræs og porse. Da han atter sad bag skrivebordet og havde tændt for computeren, var det, som om faderens ord løb igennem hans hoved i en uendelighed. Om og om igen uden pauser.

Bedre end det her bliver livet aldrig.

Aldrig bedre end det her.

Eftermiddagen gik i dysterhed. Det var fredag. Det var i august. Det var høsttid, men sommeren var blevet hængende. Den første

arbejdsuge efter ferien var snart overstået, og den nærmeste fremtid lå udstrakt som en håbløst malplaceret jernbanestrækning. Fest hos svogeren og svigerinden i Kymlinge Kirkeby.

Det var en tradition. Den første fredag efter den anden torsdag i august spiste man krebs hos Hans-Erik og Helga Hummelberg. Efter alle kunstens regler. Man tog små, kulørte papirhatte på, man drak mindst seks forskellige slags øl og hjemmelavet kryddersnaps, og man slubrede krebs i sig med hvad dertil hører. De plejede at tage et dusin hver – plus eller minus et par stykker – og de seneste tre år var Valdemar faldet i søvn på sofaen.

Ikke fordi han havde drukket for meget. Mere fordi han var led ved det hele. Han kunne godt klare at konversere, han kunne være rap i replikken, han kunne interessere sig for alt muligt esoterisk pjat i to-tre timer, men så var det, som om luften gik ud af ham. Så begyndte han at vantrives som en sæl i en ørken. Gik på toiletlet en halv time, og hvis ingen havde bemærket, at han havde været væk, så tog han en halv time mere. Sad der på et fremmed, brunlakeret toiletsæde med bukser og underbukser trukket ned om anklerne og spekulerede over, hvordan han egentlig ville bære sig ad, hvis han en skønne dag besluttede sig for at tage sit eget liv. Eller for at myrde sin kone. Eller for at stikke af til Katmandu. Han havde lært sig at bruge det såkaldte børnetoilet i teenagerenes del af huset. De var alligevel aldrig til stede, når forældrene holdt fest, og dér kunne han sidde uforstyrret og uelsket i en sky af pessimistiske tanker, så længe han ønskede det.

Men der måtte være noget galt, havde han tænkt sidste år. Noget helt galt med selve livet, hvis man som næsten tresårig ikke kunne finde på en bedre løsning end at gå til fest for derefter at låse sig inde på toiletlet.

Men hvad skulle man gøre? Det tænkte han, da arbejdsugen pludselig var forbi, og han atter sad bag rattet. *Hvad skulle man gøre?* Skulle man slå i bordet? Skulle man gå til modstand og venligt, men bestemt forklare, at man ikke ville tage med på besøget hos Hans-Erik og Helga?

Hvorfor ikke? Hvorfor ikke ganske enkelt sige til Alice, at han brød sig lige så lidt om hendes bror og hans påhæng, som han

brød sig om rapmusik og blogs og spisesedler, og at han aldrig mere havde tænkt sig at sætte sine ben i deres kvasiintellektuelle pjaltefællesskab?

Mens han kørte de toogtyve kilometer tilbage til Kymlinge, rumsterede disse spørgsmål frem og tilbage i tomrummet i hans hoved. Han vidste, at de var fiktive – at de ikke var rigtige. Det handlede bare om de sædvanlige, ynkelige protester, der blev formuleret mere eller mindre kontinuerligt inden i ham. Spørgsmål, formuleringer og giftige fraser, der aldrig slap ud over hans blodfattige læber, og som ikke tjente andet formål end at gøre ham endnu mere modfalden og dystre.

Jeg er død, tænkte han, da han passerede det nye indkøbscenter ude i Billundsberg. I alle væsentlige henseender er der mindre liv i mig, end der er i en plastikblomst. Det er ikke de andre, der er noget galt med, det er mig.

Syv timer senere sad han ganske rigtigt på toilettet. Forudsigelsen havde været sand til punkt og prikke med den lille tilføjelse, at han nu også var beruset. Af ren og skær lede og i et forsøg på at give mening til tilværelsen havde han drukket fire snapse, en større mængde øl samt to eller tre glas hvidvin. Han havde også fortalt en lang historie til hele selskabet om en luder fra Odense, men da han nåede frem til pointen, viste det sig desværre, at han havde glemmt den. Den slags sker i de bedste familier, men den kvindelige del af et nyt par – en afbleget storbyagtig psykoterapeut med rødder i Stora Tuna – havde betragtet ham med et professionelt smil, og han havde set, hvordan Alice bed tænderne sammen, så hendes kæbemuskler blev helt hvide.

Han vidste ikke, hvor længe han havde siddet her på det brunlakerede sæde, men uret sagde kvart i et, og han troede ikke, at han havde sovet. Ifølge Ante Valdemar Roos' erfaring var det mere eller mindre umuligt at sove på et toiletsæde. Han skyllede ud, rejste sig og rettede på tøjet. Sjaskede ansigtet til med koldt vand nogle gange og forsøgte at rede de tynde hårtjavser, som stadigvæk voksede på hans uregelmæssige hoved, ind i en slags mønster. Endelig slugte han lidt tandpasta og gurglede hals.

Derefter vaklede han forsigtigt ud fra toilettet og satte kurs mod den store dagligstue, hvor spansk guitarmusik blandede sig med højlydte stemmer og glad latter. Hvis der ikke var andre, som havde gemt sig, så burde der være elleve mennesker derinde, tænkte Valdemar. Et helt fodboldhold af midaldrende mennesker – nogle lidt ældre, andre lidt yngre. Succesrige, slagfærdige og fortjent berusede.

Pludselig tøvede han. Med et følte han sig frygteligt gammel, helt igennem mislykket og ikke det mindste slagfærdig. Hans kone var elleve år yngre end han, og alle de andre var mellem fyrre og halvtreds. Spørgsmålet var, om ikke hende terapeuten blot var i trediverne. Han selv havde kun nogle måneder tilbage, før han fyldte tres.

Jeg har ikke noget at sige til nogen af dem, tænkte han. Ingen af dem har noget at sige til mig.

Jeg vil ikke være med mere. Jeg vil allerhøjest være en kat.

Han så sig omkring i entreen. Den var holdt i hvidt og aluminium. Der var ikke en eneste genstand, som interesserede ham. Ikke den mindste ting, som han kunne have fundet på at tage med sig, hvis han havde været en indbrudstyv. Det var simpelthen for sørgeligt.

Han drejede rundt på hælen, smuttede ud gennem fordøren og mødtes af den kølige, forfriskende natteluft.

Det bliver aldrig værre end det her, tænkte han.

2

Klokken halv et den følgende dag sad Ante Valdemar Roos i sofaen i dagligstuen og forsøgte at læse avisen.

Det gik slet ikke. Teksten flimrede. Hans hoved føltes som noget, der havde været alt for længe i ovnen. Med maven stod det ikke meget bedre til, og noget der mindede om en slags arrig følfod voksede i udkanten af hans synsfelt.

Hans kone Alice havde ikke talt til ham hele formiddagen, men den yngste datter Wilma havde – lige før de begge to smuttede ud af døren – forklaret, at de tog ud for at shoppe et par timer. Hun var seksten, måske havde hun lidt ondt af ham.

Den ældste datter Signe stod ude på altanen og røg. Hverken Wilma eller Signe var Valdemars rigtige børn. De var en del af Alice-pakken, som han havde giftet sig med for elleve år siden. Dengang havde de været fem og ni år gamle, nu var de seksten og tyve. Det gjorde trods alt en forskel, mente Valdemar. Man kunne egentlig ikke sige, at det blev enklere med tiden. Der gik knap en dag, uden at Valdemar bad til den højere magt, han egentlig ikke troede på, om at der skulle komme lidt gang i Signe, så hun flyttede hjemmefra. Hun havde snakket om det i mindst tre år, men endnu var intet sket.

Selv havde Ante Valdemar Roos ét biologisk barn. En søn ved navn Greger, som han havde fået i et forvirret første ægteskab med en kvinde, som hed Lisen. Det var ikke noget almindeligt navn, selv ikke på den tid, og han plejede at tænke, at hun nok heller ikke havde været nogen almindelig kvinde. Ikke i det hele taget og det uanset tiden.

Hun var død nu. Var omkommet under en bjergbestignings-

ekspedition i Himalaya to år før årtusindskiftet. Tanken havde været – hvis han ellers ikke havde misforstået noget – at hun skulle nå op på en eller anden bjergtop akkurat på sin halvtredsårs fødselsdag.

De havde været gift i syv år, og så indrømmede hun, at hun havde haft en anden i næsten hele denne periode, hvorefter de var blevet skilt uden den store dramatik. Greger havde hun taget med sig, da hun flyttede til Berlin, men Valdemar havde set drenge en del, mens han voksede op.

Ikke meget, men en del. I skoleferier og den slags ... en fjeldvandring og et par rejser. En regnfuld uge i Skotland blandt andet og fire dage ude ved Skara. Nu var Greger voksen og boede i Maardam, hvor han arbejdede i en bank og boede sammen med en farvet kvinde fra Surinam. Valdemar havde aldrig mødt hende, men havde set et billede af hende. De havde to børn, og til Greger plejede han at sende e-mail med tre eller fire måneders mellemrum. Sidste gang de havde set hinanden i virkeligheden, var til Lisens begravelse på en forblæst kirkegård i Berlin. Der var gået ti år siden den dag.

Signe kom ind fra altanen.

“Hvordan går det?” spurgte hun.

“Godt,” sagde Valdemar.

“Du ser noget vissen ud.”

“Gør jeg det?”

“Mor sagde, at du fik lidt for meget i går.”

“Pjat,” sagde Valdemar og tabte avisen på gulvet.

Hun satte sig i lænestolen over for ham. Rettede på det frothåndklæde, hun havde viklet omkring håret. Hun var iført sin store, gule badekåbe, så han forstod, at hun havde nået at tage et bad før den første morgencigarett.

“Hun siger, at du forsvandt fra krebsegildet.”

“Forsvandt?”

“Ja.”

Han samlede avisen op og mærkede, hvordan det dunkede i panden, når han bøjede sig forover. Følfoden voksede mærkbart.

“Jeg gik ... gik mig en tur.”

“Helt derudefra?”

“Ja, det var en dejlig aften.”

Hun gabte. “Jeg hørte, da du kom hjem.”

“Jaså?”

“Det var kun ti minutter efter, at jeg selv kom. Klokken halv fem.”

Halv fem, tænkte han, og en bølge af kvalme skyllede igennem ham. Det kunne da umuligt passe.

“Det tager sin tid at gå hjem derudefra,” sagde han. “Som sagt.”

“Det gør det,” sagde Signe og fnisede. “Og undervejs var du så inde på Prince og tog et par øl. Det tog sikkert også sin tid.”

Det gik op for ham, at det var korrekt. Signe var lige så velinformeret om alting, som hun plejede at være. Han var gået forbi et værtshus på Drottninggatan, havde set at det var åbent og var smuttet ind. Han vidste ikke, at værtshuset hed Prince, men pludselig kunne han huske, at han havde siddet ved en blank bardisk og drukket øl. Han havde også talt med en kvinde. Hun havde haft et stort, rødt hår og et palæstinensertørklæde eller i det mindste et stort, ternet sjal. Måske havde han også budt hende på en drink. Eller to. Hvis han huskede ret, havde hun et mandsnavn tatoveret på indersiden af underarmen. *Hans?* Nej, *Hugo* var det vist. Fy for fanden, tænkte Ante Valdemar Roos.

“Cilla, min veninde, så dig. Hun sagde, at du var temmelig støvet.”

Det valgte han ikke at kommentere. I stedet bladede han i avisen og lod, som om samtalen slet ikke interesserede ham. Som om det ikke ragede ham.

“Hun sagde også, at du var femten år ældre end alle andre i værtshuset. Og hende kællingen, du snakkede med, var den næstældste.”

Han fandt sportssiderne og begyndte at læse resultatlister. Signe sad tavs nogle sekunder og gloede på sine negle. Derefter rejste hun sig endelig.

“Mor er lidt sur, ikke?” sagde hun og forsvandt ind på sit værelse uden at vente på svar.

Denne dag er også en del af mit liv, tænkte Ante Valdemar Roos og lukkede øjnene.

Først på eftermiddagen tog han sig en lur, og da han vågnede ved firetiden, kunne han til sin forundring konstatere, at han var alene hjemme. Hvor Wilma og Signe var henne, anede han ikke, men Alice havde lagt en seddel på spisebordet i køkkenet.

Er hos Olga. Kommer nok sent hjem. A

Valdemar krøllede papiret sammen og smed det i affaldsposen. Tog to hovedpinetabletter og drak et glas vand. Tænkte et øjeblik på Olga, hun var russisk og en af hans kones utallige veninder. Hun havde mørke øjne, talte langsomt og lidt mystisk med sin dybe stemme, der næsten var en baryton, og han havde engang drømt, at han havde samleje med hende. Det var en meget tydelig drøm. De havde ligget i en enorm klynge af slanger, og hun havde siddet overskrævs på ham, mens hendes lange, sorte hår havde danset i vinden. Han var vågnet, lige før den gik på ham – var vågnet ved at Alice startede støvsugeren en halv meter fra sengen og spurgte, om han var syg, eller hvad der var galt med ham.

Det var nogle år siden, men han havde svært ved at glemme alle de slanger.

Han åbnede køleskabsdøren og spekulerede på, om han forventedes at lave middagsmad til pigerne. Måske, måske ikke. Der var ingredienser nok til at lave en simpel pastaret. Han besluttede sig for at vente og se. På et eller andet tidspunkt ville en af dem vel dukke op. Måske ville de foretrække, at han stak dem hundrede kroner, så de kunne fylde maven ude i byen. Man vidste aldrig med den slags.

Han fandt tipskuponen frem og sank ned foran fjernsynet.

Ante Valdemar Roos havde ingen anelse om, at hans liv lige nu stod foran en gennemgribende og skæbnesvanger forandring.

Akkurat denne ejendommelige og fjollede formulering ville med mellemrum de følgende uger dukke op i hovedet på ham, og hver gang ville han komme til at le af den. Med fuld ret.

Det var hans far, der var begyndt med den her række. Før han hængte sig, var han gået hen til tobaksbutikken på Gartzvågen og havde afleveret den samme række i otte år. Hver onsdag før klokken atten. Og nogle gange havde Valdemar været med.

Den samme række, plejede den flegmatiske tobakshandler Pohlgren at spørge.

Samme række, svarede faderen.

De fleste, som tippede, havde Valdemar forstået, prøvede gerne lykken med fem eller otte rækker eller med et lille system, men Eugen Roos nøjedes med en enkelt række.

Før eller siden, min dreng, forklarede han, før eller siden så rammer den. Når man mindst venter det. Det drejer sig bare om at være tålmodig.

Tålmodig.

Efter faderens død havde Valdemar taget over. Allerede den første onsdag efter ulykken var han gået hen til Pohlgren, havde udfyldt den ene række og betalt de 40 øre, som det kostede den gang.

Og så var han fortsat. Uge efter uge, år efter år. Da Tipstjenesten udvidede fra tolv til tretten kampe, havde Valdemar også gjort det. Han var gået fra en til tre rækker. Den trettende kamp helgarderede han.

Den samme række siden 1953 altså. Nogle gange tænkte han på, om det var en slags verdensrekord. Der var vel gået omkring halvtreds år efterhånden, og det var da et temmelig langt stykke tid, hvis man tænkte over det.

Det mærkelige var, at hverken han eller hans far nogensinde havde vundet en krone. Toogtyve gange havde han haft ni rigtige, tre gange ti, men i ingen af tilfældene havde tierne givet noget.

Tålmodighed, plejede han at tænke. Hvis jeg giver rækken i arv til Greger, så bliver han millionær en skønne dag.

Han faldt i søvn en tid i lænestolen, det måtte indrømmes. Mellem tyvende og fireogfyrrtyvende minut af anden halvleg sådan cirka, men han var helt vågen igen, da resultaterne kom på. Han var stadigvæk alene i lejligheden, mens han rakte ud efter kuglepen-

nen og tænkte, at hvis han ikke kunne blive en kat i sit næste liv, så kunne han måske i det mindste få lov til at blive ungarl.

Og bagefter, mens verden gik sin vante gang, mens uberegnelige vinde blæste fra alle mulige verdenshjørner, og ingenting eller alting skete eller ikke skete, gik vidunderet i gang.

Kamp efter kamp, resultat efter resultat, tegn efter tegn. Valdemars første tanke, da det hele var overstået, var, at han faktisk havde siddet og overværet proceduren. At det var på ham selv og denne omhyggelige observation, at det hele hvilede. Han plejede ikke at gøre det. I det mindste var det meget sjældent, at han så tipsfodbold nu om dage. Som regel nøjedes han med at kontrollere sin række på tekst-tv eller i søndagens eller mandagens avis. For at konstatere, at han havde haft fire eller fem rigtige som sædvanlig, og at man nu bare kunne starte forfra.

Tretten.

Han smagte på ordet. Udtalte det højt for sig selv. *Tretten rigtige.*

Pludselig var han ikke sikker på, om han var vågen. Eller på om han i det hele taget var i live. Halvmørket i stuen og i lejligheden føltes ikke helt virkeligt. Nærmest som en slags tåge. Måske var han simpelthen død. Hvis man så bort fra fjernsynet, var der ikke tændt lys, og for første gang lagde han også mærke til, at det regnede ude i verden, og at himlen over Kymlinge var mørk som nylagt asfalt.

Han kneb sig i næsefløjen, rømmede sig højt og demonstrativt, vrikkede med tærne, og efter at have sagt sit navn og sit cpr-nummer med klar og fast stemme konkluderede han forsigtigt, at han hverken sov eller var død.

Derefter kom prognosen.

En million.

Hovedpinen sparkede til ham. Han spærrede øjnene op og bøjede sig længere frem mod fjernsynsapparatet.

En million ni hundrede og halvtreds.

Telefonen ringede. *Alexander Graham Bell, go and play with yourself*, tænkte Ante Valdemar Roos. Man kunne godt undre sig over, hvorfor akkurat dette udtryk og det på et fremmed sprog indfandt

sig i hans langsomt rekonvalescerende hjerne, men sådan var det, og meget snart ville det i øvrigt være både væk og glemt.

En million ni hundrede og fireoghalvtreds tusind et hundrede og tyve kroner.

Han fandt fjernbetjeningen, slukkede for fjernsynet og sad helt stille i lænestolen i ti minutter. Hvis mit hjerte ikke holder op med at slå nu, så lever jeg, til jeg bliver hundrede, tænkte han.

Da Alice kom hjem fra besøget hos Olga, var klokken efterhånden blevet halv ti om aftenen, og på det tidspunkt var Valdemar i alle henseender kommet sig.

“Jeg beklager det der i går,” sagde han. “Jeg fik et par snapse for meget.”

“*Fik?*” sagde Alice. “Jeg troede ellers, at du *tog* dem?”

“Så siger vi det,” sagde Valdemar. “Men uanset hvad, så drak jeg for meget.”

“Er pigerne hjemme?”

Han trak på skuldrene. “Nej.”

“Wilma ringede på min mobiltelefon og lovede at være hjemme klokken ni.”

“Jaså?” sagde Valdemar. “Nej, ingen af dem har været hjemme hele aftenen.”

“Har du ordnet vasketøjet?”

“Nej,” sagde Valdemar.

“Vandet planterne?”

“Heller ikke det,” tilstod Valdemar. “Jeg har som sagt ikke følt mig helt vel tilpas.”

“Jeg går heller ikke ud fra, at du har ringet til Hans-Erik og Helga og undskyldt over for dem.”

“Ja, det er korrekt,” sagde Valdemar. “Heller ikke det har jeg gjort.”

Alice gik ud i køkkenet, han fulgte efter hende, fordi han gerne ville se, hvad det her kunne udvikle sig til.

“Er du klar over,” sagde hun. “Er du klar over, at du nogle gange gør mig så ked af det, at jeg bare har lyst til at lægge mig ned og dø? Forstår du det?”

Ante Valdemar Roos tænkte efter.

“Det var ikke meningen,” sagde han. “Det var slet ikke meningen, at jeg bare ville gå min vej. Men det var sådan en dejlig aften, og så mente jeg ...”

“Den historie du fortalte, syntes du, at den virkede passende i sammenhængen?”

“Jeg ved godt, at jeg havde glemt pointen,” sagde han. “Men faktisk er den ganske morsom. Nu kan jeg godt huske, hvordan den ender, så hvis du ...”

“Det er rigeligt, Valdemar,” afbrød hun ham. “Jeg kan ikke klare mere lige nu. Har du virkelig lyst til stadigvæk at være gift med mig?”

Han satte sig ved spisebordet, mens hun blev stående og kiggede ud gennem vinduet. Ingenting skete i lang tid. Han sad bare der med albuerne støttet mod bordpladen, mens han stirrede på den lille, halvdøde potteplante og de to små saltkar, som de havde købt på Västerlånggatan, hvor de tilbragte en regnfuld weekend i Stockholm for syv-otte år siden. Eller rettere sagt et saltkar og en peberbøsse naturligvis. Alice stod med sin brede bagdel vendt mod ham, og han tænkte, at det akkurat var på denne omfangsrige kropsdel, at deres ægteskab hvilede. Ja, sådan var det faktisk. Hun var ganske vist ikke mere end fyrre år gammel dengang, men det er ikke let at finde en ny partner, når man vejer tyve kilo for meget. Ikke i disse tider, hvor det ydre, udseendet og slankheden betyder alt. Måske heller ikke i andre tider. Han vidste, at intet skræmte hende mere end tanken om at være tvunget til at leve alene.

Den ligning havde været skrevet og udregnet, inden de giftede sig. Valdemar havde været ti år for gammel. Til gengæld havde Alice været femogtyve kilo for tung. Ingen af dem havde nogensinde formuleret denne triste sandhed, men han var sikker på, at hun var lige så bevidst om den, som han var.

I samme dystre toneleje kunne man da også konstatere – mens man sad her og lænede albuerne mod bordpladen og ventede – at Alice faktisk havde tabt en del kilo, mens de havde været gift. Valdemar var ikke blevet tilsvarende yngre.

“Vi har ikke elsket i over et år,” sagde hun så. “Synes du, at jeg er modbydelig, Valdemar?”

“Nej,” sagde han. “Men jeg synes, at jeg selv er modbydelig, og det er dér, skoen trykker.”

Han tænkte hurtigt på, om det var sandt eller bare en smart bemærkning, og det gjorde Alice formodentlig også, for hun vendte sig om og betragtede ham med et lidt sørgmodigt og lidt undersøgende udtryk i øjnene. Så ud som om hun overvejede at sige et eller andet. Men så sukkede hun i stedet dybt og gik ud i bryggerset.

To millioner, tænkte Ante Valdemar Roos. Regner man tolverne med, så må det blive mere end to millioner. Hvad helvede skal jeg gøre?

Og pludselig dukkede det der billede af faderen i skoven op i hans perforerede bevidsthed. Endnu en gang: Han stod der med piben i hånden, og hans ansigt virkede, som om det kom nærmere, og da Valdemar lukkede øjnene, kunne han se, hvordan faderens læber bevægede sig. Som om han ville sige noget til sin søn.

Hvad, tænkte han. Hvad er det, du vil sige, far?

Og faktisk, i akkurat samme øjeblik han hørte sin kone starte tørretumbleren, kunne han også høre faderens stemme. Svag og fjern kom den til ham igennem bruset fra alle de forsvundne årtier, og alligevel helt klar og umiskendelig – og tydelig nok til at han uden problemer kunne opfatte budskabet.

I næste uge behøver du ikke aflevere din række, min dreng, sagde han.

Og du behøver ikke være tålmodig længere.